

Ben se opřel o plot zahrady a díval se přes Dana na pahorek, kde stálo pod stromem maličké jehňátko a zoufale bečelo. Vypadalo tak nešťastně a osaměle.

„Zachrání ho, mami?“ zeptal se.

„Doufám, že ano, zlato,“ odpověděla maminka a objala ho. Ben už se od maminky většinou objímat nenechal –

a nesnášel, když mu říkala zlato –, ale tentokrát mu to nevadilo.

Viděl, že Dan už je po pás ve vodě, ale dál se brodí přes louku. S každým dalším krokem hladina kolem něj pomalu stoupala, a když dorazil doprostřed pozemku, stále velice daleko od jehněte, otočil se. Voda mu sahala k podpaží.

Anna přikývla. „Má vodu po prsa – a to je skoro dva metry vysoký. Nám by sahala voda k ramenům! Bude to složité.“

Dan se vydal na zpáteční cestu.

„Ale dokážete to jehňátko zachránit, že jo?“ zeptal se Ben.

„Víš, voda je moc vysoko, než aby se k němu Dan dostal a přenesl ho do bezpečí. To by bylo moc riskantní. Musel by ho držet nad hlavou, aby k němu nemohla voda, a ten chudáček neví, že se ho snažíme zachránit, a snažil by se mu vytrhnout. Kdyby Dan uklouzl, mohli by se oba utopit.“